

CURTEA DE APEL BĂLȚI

Cauza penală

judecătoria Fălești

Nr.1a-231/15

judecător O. Ciumaș

DECIZIE

25.05.2016

mun. Bălți

Colegiul judiciar penal al Curții de Apel Bălți în componența

Președintelui de ședințe Angela Revenco

Judecători: Eduard Rățoi și Ghenadie Liulca

Grefier: Tofan Marina și Daniela Rusu

Cu participarea:

Procurorului Andrei Formusatii

Avocatului: Dumitru Dulgher

a judecat în ședință publică în ordine de apel, apelul procurorului Serviciului Nord al Procuraturii Anticorupție Iulian Diaconu declarat împotriva sentinței judecătorești Fălești din 12.10.2015 în cauza lui:

Xxx, născut la xxx, originar din sat. xxx, xxx, moldovean, cet. RM, cu studii superioare, căsătorit, având la întreținere doi copii minori, deținând funcția de xxx, domiciliat în sat. xxx, xxx, fără antecedente penale,-

prin care a fost achitat de sub învinuirea formulată în rechizitoriul pe art. 326 alin. (1) Cod penal, în temeiul art. 391 alin. (1) pct. 3) Cod pr. penală din motiv, că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, cu reabilitarea lui deplină, fiindu-i revocată măsura preventivă.

Prin sentință s-a soluționat întrebarea cu privire la corpurile delictive.

Prezenta cauză s-a aflat în procedura:

- instanței de fond pe perioada 25-11.2014 - 12.10.2015;
- instanței de apel pe perioada 27.10.2015 - 25.05.2016.

Pentru a se expune pe marginea apelului declarat, Colegiul,-

CONSTATĂ:

Potrivit sentinței, Xxxa fost achitat de sub învinuirea formulată în rechizitoriul în aceea, că activând în baza ordinului nr. xxx din xxx în funcția xxx al xxx, fiind în corespundere cu prevederile art. 123 alin. (2) Cod penal persoană publică, contrar dispozițiilor art. 28 alin. (1) pct. g) și h) al Legii cu privire la activitatea xxx și statutului xxx nr. xxx din 27.12.2012, ce stabilește, că polițistului este interzis să abuzeze de calitatea oficială și să compromită, prin activitatea privată sau publică, prestigiul funcției sau al autorității din care face parte, precum și să solicite sau să accepte cadouri, servicii, favoruri, invitații sau orice alt avantaj, destinate personal acestuia sau familiei sale, contrar prevederilor pct. 15 lit. i) și j) a Codului de etică și deontologie al polițistului aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 481 din 10.05.2006, prin care este obligat să se opună tuturor formelor de corupție din poliție și obligațiilor și interdicțiilor impuse de funcția deținută, acționând intenționat și din interes material, susținând la data de 23.09.2014, că are influență asupra unor persoane publice din cadrul autorității publice, la data de 30.09.2014, în perioada de timp 13.15 - 13.20 min., aflându-se în preajma stației "xxx" de pe traseul R-xxx, xxx, a pretins și a primit personal pentru sine de la Xxxbani ce nu i se cuvin în sumă totală de 1000 lei, pentru a contribui la anularea a zece puncte de penalizare acumulate de către acesta în rezultatul comiterii contravențiilor, susținând în mod repetat, că are influență asupra inspectorilor de patrulare rutieră din cadrul IP al IGP, acțiuni ce i-au fost încadrate la art. 326 alin. (1) Cod penal cu calificativele "trafic de influență, adică pretinderea, acceptarea și primirea personală de bani, pentru sine, de către o persoană care are influență sau care susține, că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite".

Instanța de fond și-a motivat soluția de achitare a inculpatului Xxxprin lipsa în acțiunile lui a elementelor caracteristice laturii obiective a infracțiunii prevăzută de art. 326 alin. (1) Cod penal, considerând, că în cazul dat a avut loc o provocare la corupere, partea acuzării ne administrând probe concludente ce ar demonstra pretinderea și primirea de către Xxxpersonal pentru sine a mijloacelor bănești de la Xxx, în vederea exercitării atribuțiilor funcționale, or datele obiective a cauzei penale și anume: depozitiile martorului Xxxprecum și înregistrările audio a convorbirii întreținute dintre Xxxși Xxxnu denotă elementul pretinderii banilor pentru a influența anumite persoane publice, ci dimpotrivă dovedesc încurajarea inculpatului de către Xxxprin provocare, de a comite trafic de influență, cu implicarea agenților statului.

Temeinicia sentinței de achitare a fost contestată cu apel în ordinea art. 401- 402 Cod pr. penală, de către procurorul Serviciului Nord al Procuraturii Anticorupție Iulian Diaconu ce a reprezentat învinuirea în instanța de fond, solicitându-se casarea ei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei soluții noi de condamnare a lui Xxxpe art. 326 alin. (1) Cod penal la pedeapsa închisorii pe termen de trei ani, cu privarea, în corespundere cu art. 65 Cod penal, a dreptului de a exercita funcții

publice și de demnitate publică în organizațiile și instituțiile de stat pe un termen de cinci ani. În motivarea cerințelor formulate invocând aprecierea neobiectivă de către instanța de fond a declarațiilor martorului Xxx în favoarea achitării inculpatului, or în cazul în care a considerat nedovedit elementul "pretinderii", instanța urma să verifice dacă inculpatul a fost sau nu victima unei provocări ilicite, ținându-se cont de probele administrate pe caz și în special stenogramele convorbirilor dintre Xxxși Xxxdin 24.09.2014, din care cert se desprinde pretinderea banilor în vederea anulării punctelor de penalizare, cu acceptarea lor ulterioară, precum și intenția cu care a acționat, încredințându-l pe xxx de posibilitatea intervenirii în activitatea persoanelor publice, în vederea anulării punctelor de penalizare.

Procedura citării legale a fost executată.

În fața instanței de apel partea acuzării reprezentată de către procurorul Andrei Formusatu a solicitat admiterea în tot a cerințelor formulate în apel pe motivele și cu argumentele invocate în el, casarea sentinței, cu reluarea cercetărilor judecătorești într-o audiere nemijlocită a martorului Xxx, a inculpatului Xxx, cu cercetarea suplimentară a probelor administrate pe caz și pronunțarea unei soluții noi de condamnare a inculpatului în temeiul învinuirii lui aduse pe art. 326 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa propusă de autorul apelului.

Inculpatul Xxxa pledat nevinovat, solicitând păstrarea fără modificări a soluției judecătorești pe care o consideră legală și întemeiată, negând pretinderea mijloacelor bănești de la Xxxîn vederea influențării persoanelor publice referitor la stingerea punctelor de penalizare, apreciind suma de bani primită de la el, drept restituirea datoriei pe care o avea față de soția sa xxx.

Avocatul Dumitru Dulgher în exercitarea atribuțiilor de apărare a inculpatului Xxx, a optat pentru respingerea apelului declarat de procuror, pe care îl apreciază drept nefondat, considerând, că probele administrate pe caz, inclusiv și declarațiile lui Xxxdenotă cert caracterul provocator al OUP, la care a fost supus inculpatul, fără intervenirea cărui, el nu ar fi comis infracțiunea imputată, fapt pentru care apreciază sentința judecătorească adoptată în acest sens, drept una corectă.

Verificând temeinicia cerințelor formulate de apelant în raport cu materialele cauzei penale, ascultând pledoariile participanților procesului penal, prin cercetarea suplimentară a bazei probante administrată pe caz, Colegiul conchide necesitatea respingerii apelului declarat de partea acuzării ca fiind unul nefondat, păstrând fără modificări soluția instanței de fond, pe care o apreciază drept una corectă din punct de vedere al aplicării legii materiale, fiind motivată și argumentată în aspectul respectării normelor de drept procesual.

Concluzia Colegiului rezultă din dispozițiile art. 414 alin. (1) și alin. (2) Cod pr. penală potrivit căror instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, verificând declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul verbal al ședinței de judecată.

În susținerea acestei concluzii, Colegiul va face referire la recomandările pct. 14.2 a Hotărârii Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 Cu privire la practica examinării cauzelor penale în ordine de apel, completată prin hotărârea nr. 10 din 24.12.2010, potrivit căror, apelul constituind o continuare a judecării fondului cauzei, prevede posibilitatea cercetării suplimentare a probelor administrate de prima instanță (care pot fi, de asemenea, apreciate în mod diferit), precum și administrarea oricăror probe noi, instanța de apel urmând să adopte una din soluțiile pe care le poate pronunța prima instanță, apreciind temeinicia sau netemeinicia învinuirii sau dispunând, după caz, condamnarea, achitarea inculpatului sau încetarea procesului penal.

Totodată, potrivit pct. 14.7 a hotărârii nominalizate chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participarea, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corecte au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art.101 CPP.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sînt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei.

Respectiv, întru respectarea recomandărilor Plenului CSJ, precum și a dispozițiilor art. 415 alin. (2/1) Cod pr. penală potrivit căror, judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o sentință de condamnare fără audierea învinutului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți, urmând ca martorii acuzării să fie audiați din nou, în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului, Colegiul prin admiterea demersului părții acuzării, a dispus reluarea cercetărilor judecătorești în vederea audierii nemijlocite a inculpatului, martorilor solicitați de acuzare, precum și cercetarea suplimentară a bazei probante administrate pe caz, pe care părțile au prezentat-o pentru susținerea argumentelor invocate.

În motivarea soluției adoptate pe caz, Colegiul reține, că în corespundere cu art. 1 alin. (2) Cod de procedură penală, procesul penal are drept scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată.

De rând cu aceasta alin. (3) aceluiași articol stabilește, că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sunt obligate să activeze în așa mod, încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bătută, învinuită sau condamnată și ca nici o persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere.

Totodată, potrivit art. 7 alin. (6) Cod pr. penală, hotărârile Curții Constituționale privind interpretarea Constituției sau privind neconstituționalitatea unor prevederi legale sunt obligatorii pentru organele de urmărire penală, instanțele de judecată și pentru persoanele participante la procesul penal, alin. (8) aceluiași articol stipulând, că hotărârile definitive a CtEDO sunt obligatorii pentru organele de urmărire penale, procurori și instanțele de judecată.

Or, potrivit Hotărârii Curții Constituționale nr. 10 din 16.04.2010 pentru revizuirea Hotărârii Curții Constituționale nr. 16 din 28.05.1998 cu privire la interpretarea art. 20 din Constituția Republicii Moldova, în redacția Hotărârii nr. 39 din 09.07.2001, Curtea a reeaterat, că „principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, tratatele internaționale ratificate și cele la care Republica Moldova a aderat, sunt parte componentă a cadrului legal al Republicii Moldova și devin norme ale dreptului intern. În sensul acestei interpretări, în Republica Moldova dreptul intern și cel internațional reprezintă un tot întreg, o structură unitară. Așadar, în categoria actelor normative se includ și normele internaționale la care Republica Moldova este parte.

Având în vedere că prin interpretarea prevederilor Convenției Europene, Jurisprudența CtEDO face parte din dreptul accesoriu la tratatul internațional (soft law), ea devine parte a dreptului intern.

Respectiv, cu referire la pct. 102 a Hotărârii CC nr. 7g din 23.02.2016, pct. 102, Colegiul reține, că procesul penal urmează a fi guvernat de principii fundamentale: „legalitatea, prezumția nevinovăției, principiul aflării adevărului, principiul oficialității, garantarea libertății și siguranței persoanei, garantarea dreptului la

apărare, dreptul la un proces echitabil, egalitatea părților în proces.”

Astfel, în cauza Prince Hans-Adam II de Liechtenstein vs. Allemagne din 12.07.2001, CtEDO a menționat, că statele semnatare și-au asumat obligații de natură să asigure ca drepturile garantate de Convenție să fie concrete și efective, nu teoretice și iluzorii, iar cele cuprinse în art. 6 au tocmai acest scop: efectivitatea dreptului la un proces echitabil, impunându-se statelor o obligație de rezultat: adoptarea în ordinea juridică internă a măsurilor corespunzătoare și a mijloacelor necesare realizării acestei obligații.

În sensul vizat se atestă, că prin hotărârea din 01.07.2014 în cauza Pareniuc vs. Republica Moldova, CtEDO a constatat violarea art. 6 §1 din Convenție, în aspectul unui proces neechitabil, reamintind, că „admisibilitatea și evaluarea probelor constituie un aspect care este reglementat de legislația națională și că, în principiu, instanțelor judecătorești naționale le revine obligația de a le aprecia (Van Mechelen și alții c. Olandei, 23.04.1997). Totuși, admiterea unor probe viciate ca rezultat al provocării la comiterea crimei sau înscenări din partea poliției, ar putea să conducă la inechitatea unui proces (Teixeira de Castro c. Portugaliei, 09.06.1998).

Referitor la elemental provocării din partea poliției, CtEDO a statuat în cauza Teixeira de Castro vs. Portugalia, că dreptul la un proces echitabil ar putea fi încălcat în cazul în care colaboratorii de poliție nu s-au limitat la investigarea activității infracționale ale unui suspect într-un mod esențialmente pasiv, însă au exercitat o influență pentru a provoca săvârșirea unei infracțiuni, care, în caz contrar, nu ar fi fost comisă.

De rând cu aceasta, în cauza Vanyan vs. Rusia din 15.12.2005 CtEDO a constatat, că problema provocării poate fi pusă chiar și în situațiile în care activitatea respectivă a fost efectuată de către o persoană private, ce a acționat ca un agent sub acoperire, în timp ce aceasta a fost de fapt organizată și condusă de către colaboratorii de poliție.

Având în vedere importanța principiilor indicate supra, CtEDO în cauza Ramanuskas vs. Lituani din 05.02.2008 a constatat, că în cazul în care un acuzat susține că a fost provocat la săvârșirea unei infracțiuni, instanțele judecătorești trebuie să examineze minuțios materialele dosarului, deoarece pentru a îndeplini cerința unui proces echitabil în sensul articolului 6 §1 din Convenție, toate probele obținute în rezultatul provocării de către poliție trebuie să fie excluse.

În cele din urmă, dacă informația prezentată de către organele de urmărire penală nu permite Curții să conchidă că reclamantul a fost subiectul unei provocări din partea poliției, este esențial ca în fiecare cauză Curtea să examineze calitatea evaluării de către instanțele naționale a pretensei provocări și să se asigure că acestea au respectat în mod corespunzător drepturile acuzatului la apărare, în special dreptul la o procedură contradictorie și la egalitatea armelor (Edward Lewis și Lewis c. Regatului Unit).

Or, după cum s-a menționat mai sus în cauza Pareniuc vs. Republica Moldova, CtEDO a constatat violarea art. 6 §1 din Convenție, din lipsa de echitate procedurală la nivel național, pe motivul folosirii probelor viciate, obținute prin instigare și provocarea persoanei la săvârșirea infracțiunii.

Respectiv, lecturând jurisprudența CtEDO în materie (hotărârea Teixeira de Castro contra Portugaliei, din 09 iunie 1998, hotărârea Ramanuskas contra Lituaniei, din 05 februarie 2008, hotărârea Khudobin contra Rusiei, din 26 octombrie 2010 și hotărârea Sandu contra Moldovei, din 11 februarie 2014 etc.), Colegiul conchide prezența provocării la acte de corupere în situația în care sunt prezente cumulativ:

- acțiunea presupusă ca act de corupere ce tinde să fie probată prin solicitarea care provine de la o persoană ce avea sarcina să descopere infracțiunea sau când există o determinare directă la comiterea unui act de corupere din partea unui denunțator;

- lipsesc indici obiectivi, că fapta ar fi fost săvârșită fără această intervenție a agenților statului ce nu s-au limitat la investigarea activității infracționale ale unui suspect într-un mod esențialmente pasiv, însă au exercitat o influență pentru a provoca săvârșirea unei infracțiuni;

- nu există suspiciuni obiective, că persoana ar fi implicată în acte de corupție înainte de implicarea agenților statului sau, după caz, a persoanelor private care acționează sub supravegherea agenților statului.

Respectiv, în motivarea soluției propriu zise și cu referire la normele internaționale și jurisprudența CtEDO sus vizată, Colegiul reține, că potrivit art. 6 par. 2 a Convenției, orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită, normă preluată de Constituția RM care la art. 21 stabilește, că orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată, până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul cărui s-au respectat toate garanțiile necesare apărării sale.

Or, în situația în care, OUP prin intermediul procurorului nu a reușit să convingă instanțele de judecată, de caracterul coruptibil al acțiunilor inculpatului Xxx, precum și intenția lui de a comite infracțiunea, indiferent de intervenirea provocărilor externe, achitarea lui de sub învinuirea adusă pentru, că nu au comis faptele lui imputate, rămâne a fi una corectă, legală și întemeiată.

Respectiv, concluzia Colegiului privind nevinovăția inculpatului Xxx în comiterea traficului de influență, iar de aici corectitudinea soluției judiciare de achitare a lui de sub învinuirea adusă, se bazează pe aspectele de fapt reținute a cauzei penale, ce denotă cu certitudine caracterul ”provocator” al acțiunilor lui impuse de către persoana privată, prin intermediul agenților statului, în vederea răzbunării pentru atragerea la răspunderea contravențională.

În acest sens Colegiul reține, că fiind interogat în calitate de martor, atât la faza urmăririi penale cât și în instanța de fond și cea de apel, declarantul Xxxx a confirmat, că-l cunoaște pe inculpatul xxx din perioada activității sale în organele xxx, fiind cu el în relații normale până în ziua de 22.09.2014, când parcându-și neregulamentar automobilul, de către acesta i-au fost ridicate plăcile cu numerele de înmatriculare, fiindu-i întocmit p/v cu privire la contravenție și sancționat cu amendă și două puncte de penalizare, comunicându-i-se despre prezența încă a zece puncte de penalizare, fapt pentru care ar putea fi privat de dreptul de a conduce mijloacele de transport, de către inculpat fiindu-i sugerată ideea, că ar putea interveni pentru radierea acestora prin intermediul unor persoane oficiale contra sumei de 1000 lei. Fiind indignat de faptul, că i se cere remunerare ilicită de către un fost coleg de serviciu și dorind să-l pedepsească pentru aceasta, prin intermediul lui xxx, a fost contactat în timpul ce a urmat de către un colaborator al xxx, ce i-a propus să înregistreze discuția cu Xxx la telefon, prezentând-o pentru audiere, ulterior fiind înzestrat cu tehnică specială în vederea înregistrării momentului de transmitere a banilor, de către colaboratorii xxx fiind inventată și propusă pentru provocare o fabulă referitor la un oarecare xxx, pe care urma s-o aducă la cunoștința inculpatului, pentru al provoca la discuții suplimentare ce iar demonstra intenția traficului de influență, pe care de altfel a și prezentat-o lui xxx în timp ce s-au întâlnit cu el la stația xxx, transmîndu-i suma pretinsă de 1000 lei MD, după care a fost reținut de către angajații xxx. Neagă vesriunea inculpatului referitor la pretinsa datorie, pe care ar fi avut-o față de soția sa, în instanța de fond depunând declarații neveridice, ca rezultat al amenințărilor verbale cu privire la aplicarea violenței din partea inculpatului, deși nu a depus careva plângeri în acest sens. Audiata suplimentar în instanța de apel, martorul xxx a menționat, că deși cunoștea despre inexistența punctelor de penalizare, a decis să-l denunțe pe inculpat referitor la pretinderea unei remunerări ilicite pentru, că era indignat de atragerea sa la răspunderea contravențională de către un fost coleg de serviciu, el personal intervenind cu sunetul telefonic în ziua cu pricina, comunicându-i că deține suma solicitată, fiind concretizat locul întâlnirii, unde până la transmiterea acestei, la propunerea angajaților xxx, îl provoca pe inculpat la discuție referitor la cazul cu Mereacre.

În opinia Colegiului contradicțiile esențiale în declarațiile martorului principal al acuzării xxx, care deși a fost avertizat atât la faza urmăririi penale, cât și în instanțele de judecată despre răspunderea penală pentru denunțul fals și declarații minciunoase, susținând într-un caz, că pretinderea remunerării ilicite ar fi venit de la

inculpat, iar în altul, că ar fi urmărit scopul răzbunării prin provocare la comiterea crimei cu implicarea responsabililor de la xxx, în lipsa oricăror date obiective ce ar demonstra pretinsa pretindere a remunerării ilicite de către inculpat, pun la dubiu rezonabil credibilitatea denunțatorului și declarațiile făcute de el, motiv pentru care ele urmează a fi respinse în calitate de probă veridică și pertinentă.

Or, dubiile apărute în rezultatul interogatoriului lui xxx, în sensul art. 8 alin. (3) Cod pr. penală, nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, urmând a fi interpretate în favoarea inculpatului.

De rând cu aceasta ține de menționat și faptul, că xxx este martorul denunțator decisiv în speța dată, pe declarațiile cărui în exclusivitate se bazează învinuirea adusă lui xxx, el rămânând a fi persoană interesată în finalul cauzei, ceea ce face imposibilă statuarea la baza condamnării declarațiile lui de la faza urmăririi penale, modificate ulterior atât în instanța de fond, cât și cea de apel.

În aceeași ordine de idei Colegiul vine să respingă afirmațiile lui xxx, referitor la pretinsa influență în vederea schimbării depozițiilor, or date obiective ce ar confirma respectivele împrejurări n-au fost prezentate, deși ca fost colaborator al xxx, acesta vădit este cunoscut de modalitatea soluționării acestor întrebări, fapt confirmat inclusiv prin acțiunile întreprinse de el în cauza dată.

Totodată, audiat în instanța de fond și cea de apel inculpatul Xxxa menționat, că-l cunoaște pe xxx de pe timpul când el activa în cadrul xxx, ulterior, în exercitarea atribuțiilor de serviciu și ca rezultat al constatării contravenției de staționare în loc interzis, ridicându-i placa cu numerele de înmatriculare a automobilului de model "xxx", cu întocmirea p/v cu privire la contravenție, aplicându-i sancțiune contravențională amendă cu două puncte de penalizare, motiv pentru care a fost acuzat de către Xxxe, că ar fi o răzbunare pentru neachitarea unei datorii ce o avea față de soția sa ca rezultat al procurării unei saltele, pentru care s-a achitat parțial, contactându-l în zilele următoare și încredințându-l despre recuperarea datoriei în timpul apropiat, concomitent rugându-l colegial și prietenos să se intereseze referitor la modalitatea anulării punctelor de penalizare, acumulate de cunoscutul său xxx, insistent sugerându-i procedura ce urmează a fi întreprinsă în acest sens, prin intermediul responsabililor din Chișinău, contra sumei de 250 lei pentru un punct de penalizare, la finele săptămânii următoare venind cu propunerea de a se întâlni la stația de alimentație peco xxx, în vederea stingerii datoriei pentru saltea, unde a și fost reținut de colaboratorii XXX după primirea sumei de 1000 lei MD.

Versiunea privind existența unei pretinse datorii din partea lui xxx, au susținut-o cei doi martori al apărării xxx – soția inculpatului, și xxx vânzătoare la magazinul de unde s-ar fi procurat saltea cu 2000 lei MD, fiind achitată inițial doar suma de 1000 lei, restul urmând a fi achitată ulterior.

Respectiva versiune a fost respinsă de către instanța de fond ca fiind una absolut declarativă ce nu se încadrează în aspectele de fapt reținute a cauzei penale, ea nefiind confirmată prin careva date obiective, apreciind-o ca modalitate de apărare a inculpatului.

De rând cu aceasta verificând minuțios prin prisma art. 94-95 Cod pr. penală admisibilitatea probelor administrate pe caz și efectuând în corespundere cu art. art. 100-101 Cod pr. penală cercetarea lor obiectivă, instanța de fond, în opinia Colegiului, corect a concluzionat caracterul provocator al faptei incriminate inculpatului, or aceasta nu ar fi avut loc, în afara acțiunilor întreprinse de coruptor sub egida responsabililor de la xxx.

Respectiv, susținând concluzia referitor la provocarea inculpatului la comiterea infracțiunii de trafic de influență, Colegiul prin cercetarea suplimentară a probelor scrise administrate pe caz, ține să menționeze, că procesul penal în prezenta cauză a fost pornit în ziua de 26.09.2014 în baza denunțului făcut de către xxx, fapt ce rezultă din conținutul p/v de primire a plângerii, în care nu și-au găsit reflectare acțiunile anticipate efectuate de el la propunerea angajaților xxx privind provocarea inculpatului la discuții referitor la modalitatea anulării punctelor de penalizare prin intermediul persoanelor împuțernicite, desi depoziții în acest sens denunțatorul a făcut atât în instanța de fond, cât și în cea de apel (f.d. 7-8 v.1).

Respectivele declarații nu și-au găsit reflectare nici în conținutul p/v de audiere a lui xxx în ziua de 26.09.2014, fiind tacit trecută cu vederea modalitatea intervenirii organului xxx în cauza data, desi despre aceasta denunțatorul la fel a comunicat în cadrul interogărilor judiciare (f.d. 9-10; 17-18 v. 1).

Dimpotrivă, tendința denunțatorului de a-l pedepsi pe xxx pentru atragerea la răspunderea contravențională, despre care el a vorbit în cadrul audierilor din instanța de fond și cea de apel, și-a găsit confirmare prin p/v cu privire la contravenție, anexat la f.d. 13 v.1, potrivit cărui la data de 22.09.2014 a fost sancționat pe art. 238 alin. (1) Cod contravențional cu amendă și 2 puncte de penalizare, între aceste împrejurări fiind o legătură de cauzalitate directă.

De rând cu aceasta Colegiul reține, că provocator al discuției cu privire la pretinsa anulare a punctelor de penalizare, reieșind din conținutul stenogramei anexate la f.d. 15, vine însăși denunțatorul xxx, care, desi inculpatul xxx îi comunică despre lipsa punctelor de penalizare, î-l provoacă la acceptarea remunerării ilicite (f.d. 15), precum și-l propune locul întâlnirii pentru a discuta la caz (f.d. 56 v.1).

Astfel, în cauză fiind lipsă a datelor obiective ce ar demonstra, că atât anterior, cât și la moment inculpatul xxx ar fi intervenit personal, prin pretindere la primirea unei remunerări ilicite, inclusiv în vederea stingerii unor puncte de penalizare inexistente, fapt conștientizat și declarantul xxx, cărui acesta i-a adus la cunoștință respectiva împrejurare, respective propunere fiind acceptată la insistența denunțatorului, ce a acționat în interes de răzbunare prin intermediul și cu intervenirea xxx.

De altfel, lipsa punctelor de penalizare în privința lui Xxxse confirmă și prin informația prezentată de Serviciul tehnologiei informaționale nr. 1782 din 24.10.2014 a MAI, potrivit cărui în Sistemul de evidență a cauzelor contravenționale și a persoanelor care le-au săvârșit, nu figurează date privind întocmirea pe perioada anilor 2013-2014 în privința acestui a p/v contravenționale, cu aplicarea punctelor de penalizare, fapt despre care acesta cu siguranță a cunoscut (f.d. 103), ceea ce suplimentar denotă intenția cu care acesta a acționat în vederea provocării inculpatului la comiterea infracțiunii.

Împrejurările de fapt a cauzei menționate mai sus, în opinia Colegiul, demonstrează clar că inculpatul Liviu Podrea a fost supus unei acțiuni de convingere, instigare și provocare flagrantă de a se implica în activitatea infracțională, în lipsa vreunui indiciu, că infracțiunea respectivă ar fi fost săvârșită de el fără această instigare și provocare din partea lui xxx prin intermediul xxx.

Respectiv, Colegiul ajunge la concluzia, că actele procesuale în temeiul cărora au fost administrate probele ce au stat la baza învinuirii aduse inculpatului Xxxpe art. 326 alin. (1) Cod penal sunt lovite de nulitate, deoarece până la momentul provocării și implicării colaboratorilor xxx, prin intermediul lui xxx, n-au existat suspiciuni obiective ce ar demonstra implicarea inculpatului în activitatea criminală, iar însăși probele administrate pe caz, în corespundere cu art. 94 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, urmează a fi recunoscute inadmisibile, dat faptului, că au fost obținute prin instigarea insistentă și provocarea persoanei la săvârșirea infracțiunii, fiind excluse din dosar, pentru, că nu pot fi statuate la baza unei sentințe de condamnare.

În acest context Colegiul reține, că în corespundere cu art. art. 94 - 95 Cod pr. penală, nu pot fi statuate în calitate de probe a vinovăției inculpatului Xxxși respectiv urmează a fi excluse: p/v de percheziție din 30.09.2014 prin care au fost găsite și ridicate mijloace bănești în suma de 1.000 lei MD în cinci bancnote cu nominalul a câte 200 lei MD, chiar dacă respectiva acțiune procesuală a fost inițial autorizată de către judecatorul de instrucție prin încheierea din 29.09.2014 (f.d. 49); raportul de expertiză nr. 250 din 30.09.2014 potrivit cărui cele cinci bancnote cu nominalul de 200 lei de la BNM, cu seria și numerele: nr. 250 din 30 septembrie

2014, - G.0043 201641, G.0028 300898 anul de înmisie 2007, - G.0018 460655, G.0022 751932, G.0025 461370, cu anul de emisie 2009 ce urmează a fi transmise sub controlul colaboratorilor XXX - corespund după calitatea și metoda imprimării imaginilor și elementelor principale, bancnotelor autentice (f.d. 23-29); stenograma interceptării convorbirilor întreținute de către Xxx și xxx nemijlocit momentului reținerii din 30.09.2014, efectuată sub controlul XXX, din care cert rezultă caracterul provocator al discuțiilor întreținute de declarant, el fiind cel care propune și oferă remunerarea ilicită, acceptată de către inculpat, în vederea compromiterii lui, înaintându-i concomitent și versiunea pregătită de XXX cu privire la soluționarea unui caz inexistent referitor la un oarecare xxx, pentru a da pondere învinuirii aduse (f. d. 66-69);

Respectiv, făcând o cercetare amplă și o apreciere obiectivă a declarațiilor persoanelor audiate în prezenta cauză, inclusiv și a lui xxx, precum și a probelor material-scrise menționate supra, Colegiul conchide netemeinicia argumentului invocat de apelant referitor la prezența unei suficiente baze probatorii ce ar demonstra incontestabil vinovăția inculpatului Xxx în comiterea traficului de influență, or nici una din probele reținute mai sus, nu-i denotă caracterul criminal al acțiunilor întreprinse.

Ba, dimpotrivă probele menționate și declarațiile persoanelor audiate pe caz, permit Colegiului de a concluziona, temeinicia concluziei instanței de fond referitor la faptul, că în cauza dată a avut loc o provocare a lui xxx din partea lui xxx prin intermediul colaboratorilor XXX, de a comite trafic de influență, starea de fapt și cea de drept reținută de către instanță, nefiind combătută prin date veridice, ce ar permite excluderea tuturor dubiilor apărute în favoarea nevinovăției lui, ceea ce în corespundere cu art. 8 Cod pr. penală, urmează a fi interpretat în favoarea inculpatului.

De altfel, cercetarea suplimentară a probelor administrate pe caz, inclusiv audierea și vizionarea înregistrărilor audio și video, n-au scos în evidență alte fapte, decât cele reținute de către instanță și expuse în conținutul sentinței de achitare adoptată pe caz, ne fiind confirmată preinderea prestabilită a lui Xxx la dobândirea remunerării ilicite, în scopul influențării anumitor persoane publice, ci dimpotrivă constatându-se caracterul provocator al acțiunilor întreprinse în acest sens de către Xxx, inculpatul acceptând oferta propusă.

Totodată, Colegiul consideră că instanța de fond corect a ajuns la concluzia, că partea acuzării nu a prezentat probe incontestabile ce ar demonstra, că inculpatul ar fi comis infracțiunea imputată și fără intervenirea XXX, or, din declarațiile martorului xxx rezultă că, discuția referitor la suma de bani a fost inițiată anume de el, din dorința sa de răzbunare, fabula referitor la punctele de penalizare fiind inventată împreună cu colaboratorii XXX, astfel, fiind exclusă versiunea referitor la pretinderea remunerării ilicite personale de către inculpat.

În acest aspect Colegiul ține să menționeze, că potrivit recomandărilor Plenului CSJ expuse în Hotărârea nr. 11 din 22.12.2014 "Cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea penală pentru infracțiunile de corupție" expuse în pct. 3.1. "predinderea constă într-o cerere, solicitare insistentă ori într-o pretenție vizând obiectul remunerării ilicite, ce se poate manifesta verbal sau în scris, fiind inteligibilă pentru cel căruia i se adresează, indiferent dacă a fost satisfăcută sau nu. În cazul pretinderii, inițiativa aparține în exclusivitate coruptului, conduita sa fiind legată de obligațiile sale de serviciu".

Însă, după cum s-a menționat mai sus, probe ce ar demonstra incontestabil pretinderea de către inculpat a remunerării ilicite, în vederea influențării unor persoane publice la efectuarea acțiunilor legate de atribuțiile funcționale, nu au fost acumulate și respectiv prezentate în susținerea acuzațiilor aduse.

Ba, mai mult ca atât, în situația inexistenței punctelor de penalizare, fapt conștientizat de xxx și respectiv menționat de inculpat în discuțiile întreținute, rămâne a fi imposibilă exercitarea laturii obiective a componenței de infracțiune imputate, fapt ce determină lipsa ei.

Deaceea, argumentul acuzării referitor la pretinderea de către inculpat a remunerării ilicite în vederea radierii celor 10 punctele de penalizare, cum, că acumulate de către Xxx, nu poate fi reținut de rând ce existența lor n-a fost dovedită prin informația eliberată de Serviciul tehnologiei informaționale nr. 1782 din 24.10.2014. Or, potrivit Hotărârii Guvernului nr. 439 din 14.08.2009 în sarcina inspectorilor de patrulare rutieră a INP al IGP nu intră anularea punctelor de penalizare a persoanelor supuse sancționării contravenționale, ceea ce determină imposibilitatea acționării inculpatului în acest sens, pretinderea influențării altor persoane în acest sens, fiind lipsită de temei în situația în care atât inculpatul, cât și martorul provocator Xxx, cunoșteau cu certitudine despre inexistența lor.

În circumstanțele enunțate, Colegiul reține că instanța de fond just a concluzionat, că acțiunile lui Xxx nu întrunesc elementele constitutive ale componenței infracțiunii prevăzută la art. 326 alin. (1) Cod penal. Or, învinuirea lui adusă în acest sens, se bazează în exclusivitate pe depozițiile denunțatorului provocator Xxe, care rămâne a fi persoana cointerisată de pronunțarea pe caz a unei sentințe de condamnare, OUP și acuzarea neprezentând alte probe veridice, ce ar demonstra temeinicia învinuirii aduse, deși sarcina probației este pusă pe seama lor, iar discuțiile dintre inculpat și Xxx privind acceptarea remunerării ilicite, interceptate de către OUP, nu sunt altceva decât o provocare intenționată a comiterii crimei, ca rezultat al răzbunării menționate de el, pentru atragerea la răspunderea contravențională.

În împrejurările enunțate și cu motivarea făcută mai sus, Colegiul va păstra neschimbată soluția instanței de fond, respingând apelul acuzatorului ca fiind nefondat.

Reieșind din cele expuse și în corespundere cu art. art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c); 416-417 Cod pr. penală, Colegiul, -

DECIDE:

Apelul procurorului în Serviciul Nord al Procuraturii Anticorupție Iulian Diaconu declarat împotriva sentinței judecătorești Fălești din 12.10.2015 în cauza lui Xxx se respinge ca nefondat, cu menținerea respectivei hotărâri fără modificări.

Prezenta decizie este susceptibilă de a fi pusă în executare, dar poate fi atacată cu recurs la CSJ în termen de treizeci zile de la data pronunțării deciziei motivate.

Dispozitivul deciziei adoptat și pronunțat public la data de 25.05.2016, urmând ca decizia motivată să fie pronunțată și înmănată părților la data de XXXXXXXXX.

Președintele ședinței: Judecător: Judecător:

